

Nr 350.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning med särskilda bestämmelser rörande taxeringsförfarandet år 1942; given Stockholms slott den 28 november 1941.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning med särskilda bestämmelser rörande taxeringsförfarandet år 1942.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

F ö r s l a g
till
**förordning med särskilda bestämmelser rörande taxerings-
förfarandet år 1942.**

Häri genom förordnas, att vid 1942 års taxering — utöver vad i taxeringsförordningen och eljest tillämpliga författningar rörande taxeringen finnes stadgat samt utan hinder av vad i desamma finnes stridande mot vad nedan sägs — följande bestämmelser skola lända till efterrättelse:

1 §.

Beskattningsnämnder äro i första instans, jämte de i 3 § 2 mom. taxeringsförordningen omförmälda taxeringsnämnderna, *särskilda taxeringsnämnder*, en eller flera inom varje län.

Den eller de särskilda taxeringsnämnderna inom ett län skola handhava taxeringen till kommunal inkomstskatt, statlig inkomst- och förmögenhets-skatt, särskild skatt å förmögenhet, skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar samt allmän omsättningsskatt av samtliga de skattskyldiga inom länet, vilka skola upptagas i avdelningarna B och C av inkomstlängden, nämligen skattskyldiga som icke äro fysiska personer, oskifta dödsbon eller familjestiftelser.

Det ankommer å länsstyrelsen att bestämma antalet särskilda taxeringsnämnder inom länet samt att, därest flera än en sådan nämnd tillsätts, fördela arbetsuppgifterna dem emellan. För stad, som ej deltager i landsting, skall dock alltid utses en eller flera särskilda taxeringsnämnder för taxering av sådana nu omförmälda skattskyldiga, för vilka staden är beskattningssort.

2 §.

Vad i taxeringsförordningen och eljest tillämpliga författningar rörande taxeringen är stadgat om taxeringsnämnd skall äga motsvarande tillämpning å särskild taxeringsnämnd, där icke avvikande bestämmelser meddelas i denna förordning.

3 §.

1 mom. De särskilda taxeringsnämnderna skola utses före utgången av januari månad 1942.

2 mom. Särskild taxeringsnämnd består av ordförande och ledamöter.

3 mom. Länsstyrelsen förordnar dels ordförande i särskild taxeringsnämnd och dels en person att i egenskap av kronoombud vara ledamot i nämnden.

4 mom. Därjämte skola ledamöter i särskild taxeringsnämnd ävensom suppleanter, en för varje ledamot, väljas, i stad som ej deltagar i landsting eller som enligt av länsstyrelsen fastställd arbetsfördelning ensam skall utgöra verksamhetsområde för nämnden, av stadsfullmäktige, samt eljest av vederbörande landstings förvaltningsutskott. Antalet här avsedda ledamöter i särskild taxeringsnämnd skall utgöra minst fem, högst åtta, därest desamma utses av landstings förvaltningsutskott, men eljest minst tre, högst åtta. I Kalmar län, där jämnt antal ledamöter skola utses, skall vardera landstingets förvaltningsutskott välja halva antalet ledamöter och suppleanter.

5 mom. Till ledamöter och suppleanter i särskild taxeringsnämnd skola utses personer, som kunna antagas besitta särskild insikt och erfarenhet i de taxeringsfrågor, som ankomma å dylik nämnds handläggning, varjämte såvitt möjligt bör tillses, att kännedom om landstingsområdets olika delar kommer att förefinnas inom nämnd, till vilken ledamöter utses av landstings förvaltningsutskott. Av utskottet må till ledamot eller suppleant utses allenast den, som är mantalsskriven i kommun inom nämndens verksamhetsområde. Bestämmelserna i 12 § 1 mom. första och andra styckena taxeringsförordningen skola i övrigt äga motsvarande tillämpning.

4 §.

Såvitt ej annat föranledes av vad i 111 § 1 mom. taxeringsförordningen stadgas, må beslut icke fattas av särskild taxeringsnämnd, därest icke närvarande äro ordföranden och kronoombudet samt minst tre eller, där fråga är om nämnd, till vilken ledamöter utsetts av stadsfullmäktige, minst två av de valda ledamöterna.

5 §.

1 mom. Deklarationsskyldig, som taxeras av särskild taxeringsnämnd, skall avgiva *allmän självdeklaration* inom det län, där han är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet. Sådan deklarationsskyldig skall därjämte avgiva *särskild självdeklaration* i varje annat län, inom vilket han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt, men är däremot icke pliktig att avgiva särskild självdeklaration inom kommun, där han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt. Deklarationsskyldig, som icke är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, skall avgiva särskild självdeklaration i varje län, inom vilket han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt.

Särskild självdeklaration skall dock i fall av behov efter anmaning av ordförande i särskild taxeringsnämnd avgivas jämväl inom det län, där allmän självdeklaration avgives, ävensom i flera exemplar.

2 mom. Självdeklaration, som det åligger bostadsförening eller bostadsaktiebolag att avgiva, skall avlämnas i två exemplar, av vilka det ena är

avsett för den särskilda taxeringsnämnd, som har att taxera föreningen eller bolaget, och det andra för vederbörande taxeringsnämnd i den kommun, som är beskattningsort för föreningen eller bolaget.

6 §.

Den, som är skattskyldig till kommunal inkomstskatt i flera inom ett och samma län belägna kommuner eller andra administrativa områden, inom vilka menighet äger utöva beskattningsrätt, skall i den självdeklaration, som han jämlikt 5 § 1 mom. har att avgiva inom länet, upptaga de uppgifter, som erfordras för taxeringen inom varje kommun eller område.

7 §.

Av särskild taxeringsnämnd beslutade taxeringar skola införas i vederbörlig längd, som upprättas för varje fögderi samt för stad, där magistrat finnes.

8 §.

Utan hinder av vad i 88 § taxeringsförordningen föreskrivits må länsstyrelsen på framställning av ordföranden i särskild taxeringsnämnd medgiva utsträckning av den tid, inom vilken nämndens arbete skall vara avslutat, dock ej till senare tidpunkt än den 31 maj.

Har sådant medgivande lämnats, må länsstyrelsen jämväl förordna om utsträckning av den i 91 § 1 mom. taxeringsförordningen stadgade tiden för insändande till länsstyrelsen av de i samma moment angivna handlingarna, dock längst till den 15 juni.

9 §.

Av stadsfullmäktige valda ledamöter i särskild taxeringsnämnd äga, därest sådant beslutas av vederbörande stad, åtnjuta ersättning enligt i 146 § 1 mom. taxeringsförordningen angivna grunder.

Av landstings förvaltningsutskott valda ledamöter i särskild taxeringsnämnd äga att av landstingets medel för deltagande i nämndens sammanträden åtnjuta *dels* resekostnadsersättning enligt reseklass II i allmänna resereglementet, *dels ock* arvode med belopp, som för dygn, varunder sammanträde ägt rum, utgör tolv kronor, om de äro bosatta å sammanträdesorten, och sexton kronor, om de ej äro bosatta å sammanträdesorten, samt för dygn, varunder sammanträde ej ägt rum, motsvarar traktamentsersättning enligt traktamentsklass D i allmänna resereglementet.

Denna förordning träder omedelbart i kraft.

Har vid denna förordnings ikraftträdande inom kommun redan utsetts nämnd för taxering av allenast en eller flera grupper skattskyldiga, som skola upptagas i avdelningarna B och C av inkomstlängden, vare länsstyrelsen icke skyldig att på grund av vad ovan stadgats föranstalta om annan ordning för taxeringen av sagda skattskyldiga.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:ts Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 28 november 1941.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, ministern för utrikes ärendena GÜNTHER, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, ERIKSSON, BERGQUIST, BAGGE, ANDERSSON, DOMÖ, ROSANDER, GJÖRES, EWERLÖF.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anför efter gemensam beredning med chefen för socialdepartementet:

I en tidigare i dag beslutad proposition till riksdagen ha vissa spörsmål rörande förstärkning av taxeringsorganisationen m. m. upptagits till behandling. Vid underställande av frågan om berörda proposition anmälde jag en från *beskattningsorganisationssakkunniga* inkommen, den 11 november 1941 dagtecknad skrivelse, i vilken de sakkunniga hemställt, att vissa provisoriska åtgärder måtte vidtagas i syfte att stärka det för den årliga taxeringen grundläggande arbete, som utfördes inom taxeringsnämnderna. Beträffande denna framställning må erinras om följande.

De sakkunniga, som tillkallats jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 19 september 1941 och under den hittills förflutna tiden varit sysselsatta med förberedande undersökningar av olika slag samt med att planlägga och uppdraga riktlinjer för arbetet, ha i framställningen anfört bl. a.:

Under sitt arbete hava de sakkunniga icke kunnat undgå att konstatera, hurusom taxeringsorganisationen för närvarande arbetar under synnerligen stark påfrestning. Redan före utbrottet av nu pågående krig rådde en ganska allmän uppfattning om att taxeringsorganisationen icke på fullt tillfredsställande sätt kunde fullgöra densamma då åvilande uppgifter. Under de gångna krigsåren har såväl beskattningsnämndernas som landskontorens arbetsbörda ökat i högst avsevärd grad, och en ytterligare ökning därav inträder under år 1942, då taxering till omsättningsskatt skall äga rum. Någon motsvarande förstärkning av de med taxeringen sysselsatta organen har däremot icke ägt rum.

Enligt de sakkunnigas mening måste den nu inträdda situationen vara ägnad att framkalla allvarliga farhågor. Det synes således vara anledning befara, att åtminstone på sina håll beskattningsnämnderna icke skola mäka fullgöra dessa så väsentligt ökade arbetsuppgifter. Landskontoren återigen sakna tillräcklig personal för att kunna på ett mera effektivt sätt å ena sidan genom råd och anvisningar biträda beskattningsnämnderna och därmed underlätta dessas arbete samt å andra sidan utöva effektiv kontroll över och påskynda arbetet. Sagda förhållanden måste befaras medföra, att taxeringen inom landet blir bristfällig samt att statens och kommunernas skatteintäkter komma att understiga de belopp, vartill de borde uppgå.

Beskattningsorganisationssakkunniga hava för sin del ansett den föreliggande situationen vara av den allvarliga beskaffenhet, att redan nu vissa provisoriska åtgärder böra vidtagas i syfte att stärka det för den årliga taxeringen grundläggande arbete, som utföres inom taxeringsnämnderna.

De åtgärder, som de sakkunniga i nyss angivna syfte här nedan föreslå och som samtliga falla inom ramen för de längre gående åtgärder i samma riktning, vilka de sakkunniga planera, hava ett dubbelt ändamål, nämligen *dels* att genom en förbättrad organisation av taxeringsnämndernas arbete så att säga bereda marken bättre än under nuvarande förhållanden är möjligt för den djupplöjning, som prövningsnämndernas arbete är avsett att innebära, *dels ock* att såväl härigenom som genom en effektivisering av den övervakning och kontroll, som författningesenligt åvilar landskamreraren, åstadkomma så effektiv samt likformig och rättvis taxering som möjligt.

De sakkunniga ha från dessa utgångspunkter bland annat *dels* förordat vissa åtgärder för åvägabringande under år 1942 av personalförstärkning vid landskontoren, *dels ock* framlagt förslag till förordning med särskilda bestämmelser rörande taxeringsförfarandet år 1942.

Över de sakkunnigas förslag ha yttranden inhämtats från överståthållarämbetet och länsstyrelserna i samtliga län, statskontoret, kammarrätten, svenska stadsförbundet, svenska landstingsförbundet, svenska landskommunernas förbund och taxeringsnämndsordförandenas riksförbund.

Frågan om personalförstärkning vid landskontoren har behandlats i förenämnda proposition angående förstärkning av taxeringsorganisationen m. m. Jag torde nu få upptaga till behandling nyssnämnda författningsförslag, vilket avser *inrättande av särskilda taxeringsnämnder för vissa grupper av skattskyldiga*. Förslaget torde få såsom bihang fogas till protokollet i detta ärende.

Förslagets huvudgrunder.

Beskattningsnämnder vid årlig taxering äro enligt 3 § 2 mom. taxeringsförordningen i första instans taxeringsnämnder, var och en inom sitt taxeringsdistrikt. En taxeringsnämnd i Stockholm förordnas årligen av överståthållarämbetet att, utöver nämnden eljest tillkommande göromål, såsom en för riket gemensam taxeringsnämnd (den gemensamma taxeringsnämnden) handlägga ärenden, som avses i 77 § 2 mom. samma förordning. I 4 § taxeringsförordningen föreskrives att indelning i taxeringsdistrikt för årlig taxering skall verkställas av länsstyrelsen senast den 30 november året näst före taxeringsåret. Distrikten skola erhålla den omfattning, som betingas av vederbörande nämnds arbetsuppgifter och anses lämplig för arbetets behöriga slutförande inom därtill anslagen tid (vilken vad angår taxering för inkomst eller förmögenhet är senast den 15 maj i länen och senast den 15 juni i Stockholm, se 88 §). Länsstyrelsen äger uppdelna kommun i två eller flera distrikt eller förena två eller flera kommuner å landet till ett distrikt. I särskilda fall må länsstyrelsen vid uppdelning av kommun i flera taxeringsdistrikt förordna, att vid taxering för inkomst eller förmögenhet beträffande viss grupp eller vissa grupper skattskyldiga annan indelning skall tillämpas än som föreskrives för taxeringen i övrigt.

De sakkunniga, som ansett behov föreligga av vissa provisoriska åtgärder beträffande taxeringen av aktiebolag och övriga juridiska personer med undantag för oskifta dödsbon, ha härom anfört följande:

För närvarande är denna taxering anförtrodd lokala taxeringsnämnder. Dessa lära emellertid i allmänhet icke vara så sammansatta, att de äga erforderlig sakkunskap och rutin för nu berörda, i regel besvärliga taxeringsfall. Ej sällan lärer förhålla sig så, att deklARATIONERNA ifråga icke bliva föremål för någon mera ingående behandling i taxeringsnämnderna, utan först vid prövningsnämndsarbetet bliva, i den mån tiden tillåter, erforderliga utredningar verkställda, varefter en på mera ingående behandling grundad taxering åsättes. Nu angivna förhållande är så mycket mera ägnat att påkalla särskild uppmärksamhet, som ungefär $\frac{1}{3}$ av de debiterade statliga skattebeloppen just påföras svenska aktiebolag och övriga juridiska personer med undantag av oskifta dödsbon.

En förbättrad taxering av nu berörda skattskyldiga synes de sakkunniga av omständigheterna påkallad. En sådan lärer emellertid icke för närvarande kunna åstadkommas på annat sätt än genom att samtliga dessa skattskyldiga inom varje län hänföras till en eller flera, av den lokala indelningen i taxeringsdistrikt obundna, särskilda nämnder. Så synes utan större olägenhet kunna ske beträffande nu berörda skattskyldiga, enär den personliga lokal-kännedomen inom nämnden icke beträffande dessas taxering har samma betydelse som eljest. Givetvis skulle ordförande och kronoombud samt övriga ledamöter i dessa särskilda nämnder utses med hänsyn tagen till deras speciella arbetsuppgifter.

De sakkunniga ha vidare anfört, att ett införande av dylika nämnder, i förslaget benämnda *särskilda taxeringsnämnder*, syntes genomförbart, oaktat så icke nu kunde ske förrän efter det de vanliga taxeringsnämnderna utsetts. Härom yttra de sakkunniga följande:

Någon ändring behöver nämligen icke ske i den redan gjorda indelningen i taxeringsdistrikt. Åtgärden innebär allenast att från de vanliga taxeringsnämndernas arbetsområde avlägsnas taxeringen av juridiska personer och överföres till särskild taxeringsnämnd. Den minskning av de vanliga nämndernas arbetsbörda, som härigenom på sina håll kan inträda, är säkerligen icke så stor, att någon ändring av distriktsindelningen därav påkallas.

Rörande avgränsningen av de grupper skattskyldiga, vilkas taxering skall handhavas av särskild taxeringsnämnd, anföra de sakkunniga:

Det är tydligtvis nödvändigt att klart avgränsa de grupper skattskyldiga, vilkas taxering skall handhavas av särskild taxeringsnämnd. De sakkunniga hava härvidlag anknutit till bestämmelserna om längdföringen i 20 § kungörelsen med vissa föreskrifter rörande taxeringsförfarandet, vilka bestämmelser i sin tur anknyta till uppdelningen i 18 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. Sålunda föreslås, att i särskild nämnd skola taxeras samtliga skattskyldiga inom ett län, vilka skola upptagas i avdelningarna B och C av inkomstlängden, d. v. s. skattskyldiga, som icke äro fysiska personer, oskifta dödsbon eller familjestiftelser. De ifrågakommande skattskyldiga bliva således svenska aktiebolag, svenska ekonomiska föreningar, svenska försäkringsanstalter, som icke äro aktiebolag, sparbanker och sadana utländska juridiska personer, som icke äro oskifta dödsbon eller familjestiftelser, ävensom övriga skattskyldiga, som icke äro fysiska personer, oskifta dödsbon eller familjestiftelser.

Det remitterade förslaget har i sina huvuddrag tillstyrkts eller lämnats utan erinran i samtliga yttranden. Några myndigheter uttala dock en från förslaget avvikande mening beträffande frågan om vilka grupper av skattskyldiga som böra taxeras av de särskilda taxeringsnämnderna.

Länsstyrelsen i Kalmar län yttrar:

Även om vissa olägenheter kunna vara förbundna med en centralisering till en eller ett mindre antal nämnder av juridiska personers taxering, så torde dock dessa olägenheter kunna undanröjas genom den vidgade räkenskapsgranskning genom sakkunniga, som i annat sammanhang föreslagits. Då dessa nämnders ledning och ledamöter böra utväljas med särskild tanke på de speciella arbetsuppgifter, som komma att åvila nämnderna, torde det kunna förväntas, att här ifrågakvarande skattskyldigas taxering blir föremål för ett sakkunnigare och enhetligare bedömande än vad för närvarande i allmänhet är fallet, varför anordningen synes innebära sådana fördelar, att den bör genomföras. Den lättnad, som därigenom vinnes för de mera lokalt verksamma taxeringsnämnderna, får dock icke överskattas, varför ytterligare åtgärder i samma syfte torde böra övervägas.

Länsstyrelsen i Uppsala län delar de sakkunnigas åsikt att de lokala taxeringsnämnderna i allmänhet icke äro skickade att verkställa den ofta komplicerade taxeringen av juridiska personer samt meddelar att länsstyrelsen har för avsikt att för åstadkommande av en likformig taxering av rörelseidkare och s. k. fria yrkesutövare från och med år 1942 tillsätta ett särskilt taxeringsdistrikt i Uppsala stad för taxering av nämnda skattskyldiga.

Länsstyrelsen i Malmöhus län upplyser, att särskilda taxeringsnämnder inom länet redan finnas i Malmö och Hälsingborgs städer men icke inom ramen av gällande bestämmelser kunnat inrättas inom länet i övrigt, även om man haft fullt klart för sig önskvärdheten därav.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län anför, att i Göteborg sedan länge funnits inrättade tre särskilda taxeringsnämnder för aktiebolag och två sådana nämnder för övriga juridiska personer utom oskifta dödsbon. Förslaget skulle innebära, att för länets övriga städer och landsbygd behövde skapas en taxeringsnämnd för dylika skattskyldiga.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län upplyser, att samtliga aktiebolag, ekonomiska föreningar och sparbanker i Borås stad hänförts till en gemensam taxeringsnämnd utan andra ärenden, samt att inom var och en av städerna Alingsås, Ulricehamn och Trollhättan samtliga aktiebolag, ekonomiska föreningar och sparbanker hänförts till en och samma taxeringsnämnd.

Länsstyrelsen i Södermanlands län yttrar, att för envar av städerna Eskilstuna och Katrineholm under en följd av år samtliga aktiebolag taxerats inom ett och samma taxeringsdistrikt.

Länsstyrelsen i Jönköpings län ifrågasätter, huruvida icke de särskilda taxeringsnämndernas verksamhetsområde bör begränsas till att avse sådana skattskyldiga, som skola upptagas i B-längden, och anför härom följande:

Enligt förslaget avses att jämväl skattskyldiga, som upptagas i C-längden skola taxeras av de särskilda taxeringsnämnderna. Då det är av synnerlig vikt, att dessa nämnders arbetsmaterial begränsas så att mesta möjliga tid står dem till buds för handläggning av de större taxeringsärendena, kan ifrå-

gasättas, huruvida icke taxeringen av nyssnämnda skattskyldiga liksom hittills lämpligen borde åvila de lokala taxeringsnämnderna. Dessa nämnder ha va därjämte bättre möjligheter att öva kontroll över att alla olika skattskyldiga av ifrågavarande slag, såsom idrottsföreningar, fackföreningar och dylika, bliva föremål för beskattning. Därtill kommer att det beträffande dessa skattskyldiga i regel är fråga om endast obetydliga belopp.

Länsstyrelsen i Stockholms län, som uttalar någon tveksamhet angående förslaget, yttrar:

I fråga om större företag med verksamhetsområde inom flera kommuner har förekommit att genom den lokala taxeringsnämnden synpunkter framförts, som varit av värde då det gällt att taga ståndpunkt till fördelningen enligt kommunalskattelagen av den beskattningsbara inkomsten mellan de olika kommunerna. Länsstyrelsen vill emellertid icke bestrida, att en särskild nämnd kan givas sådan sammansättning, att densamma har större förutsättningar för att — eventuellt med ledning av verkställd bokföringsgranskning — taxera ifrågavarande skattskyldiga till riktigt belopp än en vanlig lokal nämnd, varför länsstyrelsen icke vill motsätta sig förslaget i denna del.

Länsstyrelsen i Västernorrlands län anser däremot, att de särskilda taxeringsnämndernas verksamhetsområde borde utsträckas till att avse även vissa rörelseidkare, som ej äro juridiska personer, och anför härom följande:

På skäl, som de sakkunniga anført, synes det länsstyrelsen synnerligen lämpligt, att de grupper av skattskyldiga, vilkas deklARATIONER regelmässigt äro av mera invecklad art och för vilkas granskning därför kräves särskild sakkunskap och rutin, hänföras till särskild taxeringsnämnd. Länsstyrelsen ifrågasätter emellertid om man icke i detta avseende borde kunna gå längre än de sakkunniga föreslagit. Flera skäl tala nämligen för, att rörelseidkare med rörelse av viss storleksordning sammanföras fögderivis till särskild taxeringsnämnd.

Jämväl *kammarrätten* har i sitt yttrande ingått på frågan om omfattningen av de särskilda taxeringsnämndernas verksamhetsområde. Kammarrätten yttrar därvid följande:

Förslaget om inrättande av särskilda taxeringsnämnder finner kammarrätten innebära ett steg i riktning mot en förbättrad taxeringsorganisation. Ifrågasättas kan emellertid, om icke den föreslagna anordningen bort genomföras enligt andra riktlinjer och måhända även i större utsträckning än som skett. Enligt förslaget skola de lokala taxeringsnämnderna alltjämt verkställa taxeringen av sådana fysiska personer, som bedriva rörelse, även om verksamheten med hänsyn till sin art och storleksordning är fullt jämförbar med många aktiebolags. En fördelning av arbetsuppgifterna mellan de olika nämnderna med nu antydd följd strider uppenbart mot de motiv, de sakkunniga anført till stöd för den föreslagna reformen. Även i andra hänseenden kunna vissa erinringar göras mot förslaget. De särskilda nämnderna skola sålunda handhava taxeringen av sådana juridiska personer, som driva rörelse i flera kommuner inom olika län, medan åter de lokala nämnderna fortfarande skola handlägga ärenden rörande fysiska personers taxering i liknande fall. Med denna anordning kan befaras, att taxeringen i de olika nämnderna icke blir likformig samt att mellankommunala provningsnämnden, vilken det åligger att i andra instans ompröva dessa ärenden, nödgas verkställa mera ingående granskning av ärendena än som skulle blivit för-

hållandet, därest exempelvis i stället taxeringen av samtliga de skattskyldiga som nyss nämnts anförtrotts allenast en eller ett fåtal särskilda taxeringsnämnder. Den risk för bristande likformighet i taxeringen, som ovan antytts, föreligger jämväl, då flera särskilda nämnder inom olika län enligt förslaget skola taxera aktiebolag, som bedriva rörelse i ett antal kommuner inom skilda län. De sakkunnigas förslag leder även till den konsekvensen, att dylika bolag i regel endast behöva avgiva en särskild självdeklaration i varje län, medan åter en fysisk person, som bedriver rörelse på enahanda sätt, måste liksom nu är fallet avlämna en särskild självdeklaration i varje kommun eller taxeringsdistrikt, där taxering till kommunal inkomstskatt skall äga rum. Ej heller denna anordning kan anses lämplig. Förslaget i denna del torde dessutom kunna förväntas leda till misstag från de skattskyldigas sida i fråga om deklARATIONSSKYLDIGHETENS fullgörande.

Ehuru alltså kammarrätten finner de sakkunnigas förslag i vissa avseenden icke innefatta en fullt tillfredsställande lösning av frågan, anser ämbetsverket förslaget dock innefatta så väsentliga förbättringar i förhållande till nuvarande ordning, att detsamma torde böra genomföras på prov vid 1942 års taxering. Värdefulla erfarenheter kunna sålunda vinnas av och bliva till gagn vid ett slutligt ståndpunkttagande till frågan om taxeringsväsendets framtida organisation i nu berörda hänseende.

*Departements-
chefen.*

Vid anmälan tidigare i dag av frågan om proposition angående förstärkning av taxeringsorganisationen m. m. har jag uttalat mig för införande av den föreslagna anordningen med särskilda taxeringsnämnder. Det kan emellertid naturligen vara föremål för tvekan hur avgränsningen av de grupper skattskyldiga, vilkas taxeringar skola behandlas av de särskilda nämnderna, lämpligen bör ske. De sakkunniga ha för sin del ansett de särskilda nämndernas verksamhetsområde böra bestämmas på så sätt, att taxeringen av sådana skattskyldiga, vilka skola uppföras i B- och C-längderna, hänskjutes till dessa nämnder. Även beträffande vissa fysiska personer — framför allt större rörelseidkare — kunna givetvis skäl tala för att dessas inkomsttaxeringar bliva behandlade av mera kvalificerade taxeringsnämnder. Emellertid torde böra beaktas, att behovet av lokalkännedom hos taxeringsnämnderna i allmänhet är mera framträdande vid taxering av fysiska personer än som kan anses vara fallet vid taxering av juridiska personer. Det torde även — såsom jämväl framhållits av de sakkunniga — vara nödvändigt att klart avgränsa de grupper skattskyldiga, vilkas taxering skall handhavas av särskild taxeringsnämnd. Någon annan gränsdragning än den av de sakkunniga föreslagna synes för närvarande icke möjlig.

Under erinran om att den föreslagna anordningen med särskilda taxeringsnämnder allenast utgör ett första steg i riktning mot en förbättrad taxeringsorganisation samt att det, sedan erfarenhet vunnits om verkningarna av reformen, torde bliva anledning att taga frågan under förnyat övervägande ansluter jag mig till vad de sakkunniga härutinnan föreslagit.

Med ledning av de avgivna yttrandena har de sakkunnigas författningsförslag undergått viss överarbetning inom finansdepartementet. Jag övergår nu till en granskning av detaljerna i förslaget samt en redogörelse för vad därom anförts av de sakkunniga och i yttrandena.

Detaljmotivering.

1 §.

De sakkunniga yttra såsom motivering till denna paragraf bl. a. följande:

För vinnande av klarare terminologi samt för ernående av tydligare anslutning till taxeringsförordningens bestämmelser har i denna paragraf inlagits en bestämmelse rörande olika nämnder för taxeringen i första instans.

De särskilda nämnderna böra tydligen icke handhava fastighetstaxering eller virkestaxering, vilka taxeringar förutsätta särskild kunnedom om förhållandena å vederbörande ort. Till utmärkande härav har särskilt angivits att dessa nämnder skola handhava, förutom den statliga taxeringen, allenast taxering till kommunal inkomstskatt enligt kommunalskattelagen. Nämnderna i fråga torde som regel ej heller hava att verkställa taxering till särskild skatt å förmögenhet, enär ifrågavarande skattskyldiga ej äro skyldiga utgiva sådan skatt. Undantagsvis torde dock detta kunna förekomma beträffande utländsk juridisk person, vadan i författningstexten hänvisning skett även till förordningen om särskild skatt å förmögenhet. Taxering till utskiftningskatt och omsättningsskatt förutsattes ankomma å de särskilda taxeringsnämnderna.

I vissa län är antalet ifrågakommande skattskyldiga så stort, att flera särskilda taxeringsnämnder tydligen måste utses. I dylika fall bör ankomma å länsstyrelsen att bestämma antalet särskilda taxeringsnämnder samt att fördela arbetsuppgifterna dem emellan. En dylik fördelning kan naturligen ske efter olika grunder. Närmast tillhands torde ligga att verkställa fördelningen antingen med hänsyn till lokala förhållanden (de skattskyldiga i en del av länet hänföras till en särskild nämnd, de skattskyldiga i återstoden av länet till en annan) eller efter de skattskyldigas art (alla aktiebolag taxeras exempelvis i en nämnd, alla ekonomiska föreningar i en annan och övriga ifrågakommande skattskyldiga i en tredje). I Stockholms stad har kommit till användning sistberörda system, enligt vilket fördelningen skett efter de skattskyldigas art, och erfarenheterna härav hava varit synnerligen goda.

Bortsett härifrån synes erforderligt att som allmän regel stadga att för stad, som ej deltager i landsting, skall utses en eller flera särskilda nämnder för taxering av sådana ifrågavarande skattskyldiga, för vilka staden är beskattningsort. Landsting eller dess förvaltningsutskott, som i 3 § föreslås till valkorporation, bör ju icke äga utse ledamöter av taxeringsnämnd för dylik stad.

Kammarrätten har framställt erinringar mot formuleringen av 1 § andra stycket beträffande de grupper skattskyldiga, vilkas taxering skall handhavas av särskild taxeringsnämnd, och därvid anfört följande:

I 1 § andra stycket angivas de grupper skattskyldiga, vilkas taxering skall handhavas av särskild taxeringsnämnd. De sakkunniga hava därvid anknutit till bestämmelserna om längdföringen i 20 § kungörelsen med vissa föreskrifter rörande taxeringsförfarandet. Ur principiell synpunkt torde vara riktigare att följa bestämmelserna om skattskyldighet i skatteförfattningarna. Då emellertid den särskilda nämnden skall handhava taxeringen enligt ett flertal författningar samt terminologin i dessa icke är enhetlig, finner kam-

marrätten det vara mest ändamålsenligt att i stadgandet införa den uppräknings av de skattskyldiga, som angives i de sakkunnigas särskilda motivering¹ till stadgandet. Bestämmelsen skulle härigenom vinna i tydlighet vid jämförelse med den nuvarande avfattningen, som synes kunna vålla de skattskyldiga tveksamhet vid tillämpningen.

Kammarrätten har vidare under hänvisning till stadgandet i 77 § 2 mom. taxeringsförordningen förklarat sig utgå ifrån att föreskrifterna i 1 § icke innebure en överflyttning av taxeringsärenden från den gemensamma taxeringsnämnden till de särskilda taxeringsnämnderna samt uttalat önskemål om ett förtydligande härutinnan.

*Departements-
chefen.*

Den av kammarrätten framställda invändningen mot att på sätt som skett i det remitterade förslaget de skattskyldiga, vilkas taxeringar skola behandlas av särskild taxeringsnämnd, angivas genom hänvisning till B- och C-längderna torde äga ett visst berättigande. Det kan sålunda synas mindre lämpligt att i en författning av förevarande art använda begreppsbestämmingar, som finnas intagna allenast i en administrativ författning. Att jag det oaktat ansett mig kunna biträda den av de sakkunniga i detta hänseende föreslagna formuleringen har sin grund däri, att avfattningen av ifrågakvarande stadgande härigenom blir avsevärt enklare än vad eljest skulle bliva fallet. Genom den i författningstexten lämnade förklaringen, att här avses skattskyldiga, som icke äro fysiska personer, oskifta dödsbon eller familjestiftelser, torde bestämmelsen kunna anses avfattad med tillräcklig tydlighet.

I anledning av vad kammarrätten i övrigt anfört vill jag framhålla, att någon överflyttning av taxeringsärenden från den gemensamma taxeringsnämnden till de nu föreslagna särskilda taxeringsnämnderna givetvis icke är åsyftad. Enligt vad jag inhämtat torde för närvarande utländska juridiska personer i regel taxeras av den gemensamma taxeringsnämnden. Undantagsvis lärer dock förekomma, att sådana juridiska personer bliva taxerade av de lokala taxeringsnämnderna, sannolikt på grund av stadgandet i 66 § femte stycket kommunalskattelagen. I den mån dylika taxeringar äga rum, böra desamma behandlas av särskild taxeringsnämnd. Med hänsyn härtill har jag, i likhet med de sakkunniga, ansett taxering till särskild skatt å förmögenhet böra nämnas i den i 1 § andra stycket gjorda uppräknings av de taxeringar, som skola handhavas av särskild taxeringsnämnd.

Därest eftertaxering till värnskatt äger rum för skattskyldig, vilkens taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt handhavas av särskild taxeringsnämnd, bör givetvis även eftertaxeringen behandlas av den särskilda nämnden. Något uttryckligt uttalande härom i författningstexten har dock ej ansetts erforderligt.

I formellt hänseende ha i författningstexten några smärre jämkningar ägt rum.

¹ Se sid. 7 nederst.

3 §.

1 mom.

Såsom motivering till detta stadgande ha *de sakkunniga* anført, att de särskilda taxeringsnämnderna böra vara utsedda innan tiden för avgivandet av deklARATIONER gått till ända, detta oaktat att flertalet av här ifrågavarande deklaranter enligt 36 § 1 mom. taxeringsförordningen åtnjöte anstånd med deklARATIONENS avgivande till den 31 mars.

2 och 3 mom.

Dessa bestämmelser motsvara 8 § 1 och 2 mom. taxeringsförordningen.

De sakkunniga anföra följande:

På sedvanligt sätt har länsstyrelsen att förordna ordförande och kronoombud även i särskild taxeringsnämnd. Synnerlig uppmärksamhet måste tydligen ägnas åt att här finna de för uppgifterna bäst lämpade personerna. Till kronoombud kan, enligt de sakkunnigas mening, lämpligen utses en med hithörande frågor väl förfaren tjänsteman å landskontoret. Både kronoombudet och ordföranden böra granska samtliga deklARATIONER.

4 och 5 mom.

Dessa bestämmelser motsvara 8 § 3 mom. och 12 § 1 mom. taxeringsförordningen.

De sakkunniga anföra:

Ledamöterna i särskild taxeringsnämnd kunna tydligtvis i regel icke, såsom beträffande övriga taxeringsnämnder är fallet, utses av primärkommunernas representationer. Lämpligen torde desamma i stället böra utses av vederbörande landstings förvaltningsutskott. För Kalmar län, där två landsting finnas, har en särbestämmelse meddelats. Ifråga om stad, som ej deltagar i landsting och för vilken enligt 1 § skall utses särskild taxeringsnämnd, föreslås dock att ledamöterna i denna i enlighet med den eljest gällande regeln i 8 § 3 mom. taxeringsförordningen skola utses av stadsfullmäktige.

Antalet valda ledamöter i särskild taxeringsnämnd, som utses av landstings förvaltningsutskott, har föreslagits skola utgöra åtta, vilket för närvarande är det högsta antal ledamöter, som i normalfallen förekommer. Antalet har ansetts icke kunna sättas lägre, då inom nämnden såvitt möjligt bör förefinnas kunskap om förhållandena inom olika delar av landstingsområdet.

Beträffande särskild taxeringsnämnd för stad, som ej deltagar i landsting, föreslås i enlighet med huvudregeln i 8 § 3 mom. taxeringsförordningen, att antalet valda ledamöter skall vara minst tre, högst åtta.

Frågan om hur ledamöter och suppleanter i de särskilda taxeringsnämnderna skola utses har berörts i ett flertal yttranden.

Länsstyrelsen i Uppsala län har förklarat sig icke vara övertygad om att de sakkunnigas förslag i fråga om sättet för utseende av ledamöter i de särskilda taxeringsnämnderna vore lämpligt. De särskilda kvalifikationer, som ledamöterna måste besitta, torde bäst kunna bedömas av länsstyrelsen. Med hänsyn därtill borde ledamöterna i de särskilda taxeringsnämnderna utses av länsstyrelsen.

Länsstyrelsen i Värmlands län har ifrågasatt huruvida icke ledamöterna i de särskilda taxeringsnämnderna — utom vad anginge stad som ej deltagar i landsting — borde utses av länsstyrelsen efter därom av landstingets förvaltningsutskott avgivet förslag å visst antal härtill lämpliga personer.

Liknande synpunkter ha framhållits jämväl av *länsstyrelsen i Älvsborgs län*, som i detta hänseende anfört följande:

För att med säkerhet garantera förefintligheten i nämnden av de särskilda krav på insikt och erfarenhet i taxeringsfrågor, som enligt författningen skola ställas på dess ledamöter, vore det synnerligen önskvärt, att länsstyrelsen finge befogenhet att utom ordförande och kronoombud utse åtminstone en, helst två av nämndens övriga ledamöter. Man kan också (i analogi med det tidigare utseendet av provningsnämndens ledamöter) tänka sig, att landstingets förvaltningsutskott avgiver förslag å ett visst (större) antal ledamöter. Bland vilka länsstyrelsen utser ett av densamma bestämt antal.

Länsstyrelsen i Jönköpings län har ansett, att en eller två ledamöter av de särskilda nämnderna lämpligen borde utses av den handelskammare, till vars distrikt nämndens verksamhetsområde hörde, eller eventuellt inom ett av handelskammaren upprättat förslag.

I några yttranden har framhållits, att det även beträffande vissa städer, som deltaga i landsting, kunde vara lämpligt att anförtro valet av ledamöter i de särskilda nämnderna åt stadsfullmäktige. Sålunda yttrar *länsstyrelsen i Östergötlands län*:

Även vissa städer, som deltaga i landsting, äro dock av sådan storleksordning att en särskild taxeringsnämnd lämpligen bör inrättas uteslutande för respektive stad, om så ej redan skett. Valet av kommunala ledamöter i sådan nämnd bör hellre anförtros stadsfullmäktige i staden än landstingets förvaltningsutskott. Gränsdragningen synes kunna ske sålunda, att i 3 § 4 mom. efter ordet landsting inskjutes orden ävensom annan stad med mera än 30,000 invånare, för vilken länsstyrelsen finner skäl anordna särskild taxeringsnämnd.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län och *taxeringsnämndsordförandenas riksförbund* anse likaledes ändamålsenligt, att stad, som deltagar i landsting men ensam utgör särskilt distrikt, själv bör få utse ledamöter i nämnden.

Beträffande antalet ledamöter, som skola utses av landstings förvaltningsutskott, ha flera länsstyrelser ansett, att ett så högt antal som 8, vilket av de sakkunniga föreslagits, icke vore erforderligt.

Sålunda framhåller *länsstyrelsen i Jönköpings län* — som utgår från att i detta län skulle behöva anordnas minst 4 särskilda taxeringsnämnder, mellan vilka arbetet finge fördelas huvudsakligen efter territoriella grunder — att mer än 5 valda ledamöter i regel icke torde erfordras. Länsstyrelsen påpekar vidare att, därest landstingsområde delades mellan flera nämnder efter territoriella grunder, behovet av lokalkännedom inom de särskilda nämndernas verksamhetsområden kunde bliva bättre tillgodosett.

Länsstyrelsen i Kronobergs län anser antalet ledamöter böra bestämmas till minst 3, högst 8, i likhet med vad som skulle gälla för stad, som ej deltagar i landsting, och vad som redan gäller för de allmänna taxeringsnämnderna. Länsstyrelsen framhåller, att med ett mindre antal ledamöter ökad möjlighet vinnes att erhålla för sådant uppdrag väl kvalificerade personer. Det skulle ankomma på länsstyrelsen att inom angivna gränser fastställa antalet ledamöter för varje nämnd.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län yttrar angående antalet ledamöter följande:

Detta antal har föreslagits så högt som 8 för att garantera kännedom om landstingsområdets olika delar inom nämnden. Ur andra synpunkter är givetvis en liten men insiktsfull och erfaren nämnd att föredraga. Nu är förhållandet, att antalet skattskyldiga, som falla under särskild taxeringsnämnd, är ungefär lika stort i staden Borås med angränsande bygder som inom hela övriga delen av länet. Länsstyrelsen tänker sig därför *en* nämnd för Borås stad samt möjligen ett eller två angränsande härader, med Borås till sammanträdesort, samt *en* nämnd för övriga delen av länet, med Vänersborg till sammanträdesort. Inom sistberörda nämnd kan möjligen 7 à 8 ledamöter vara erforderliga, varemot antalet ledamöter i Boråsnämnden bör kunna stanna vid 5. Länsstyrelsen föreslår därför, att antalet ledamöter i den av förvaltningsutskottet utsedda särskilda taxeringsnämnden skall utgöra minst 5, högst 8, alltefter länsstyrelsens bestämmande varje år.

Länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län anser en reducering av antalet ledamöter till högst 5 erforderlig och framhåller därvid följande:

Beträffande utseendet av ledamöter och suppleanter i särskild taxeringsnämnd måste anföras att 8 ledamöter är för stort antal. En reducering till högst 5 är nödvändig för att nämnden skall bliva arbetsduglig. Med för stort antal ledamöter riskerar man, att nämnden kommer att i praktiken få uppgifter mera på papperet än sakligt. Ett mindre antal ledamöter, som utan för långa resor och svårigheter med tid för sammanträde lättare kunna sammankomma, få större möjligheter att verkligen delta i något taxeringsarbete med ordföranden och kronoombudet. Kunskap om förhållandena inom olika delar av landstingsområdet har icke den betydelse i verkligheten för nu förevarande slag av skattskyldiga, som de sakkunniga synas hava tänkt sig. I Göteborg har antalet ledamöter i sådan nämnd hittills utgjort 3.

Vidare föreslås av *länsstyrelsen i Malmöhus län*, att antalet ledamöter bestämmas till allenast 5, av *länsstyrelsen i Kristianstads län*, att antalet fastställs till högst 5 à 6 och av *länsstyrelsen i Jämtlands län*, att antalet begränsas till 6.

Vad angår frågan om sättet för utseende av de valda ledamöterna i de särskilda taxeringsnämnderna har jag ansett den jämkningen böra vidtagas i de sakkunnigas förslag, att i stad, som deltagar i landsting men ensam utgör särskilt taxeringsdistrikt, ledamöterna skola utses av stadsfullmäktige i stället för av landstingets förvaltningsutskott.

Beträffande antalet av de ledamöter, som skola utses av landstings förvaltningsutskott, har jag funnit övervägande skäl tala för att detsamma sättes till minst fem, högst åtta.

Departements-
chefen.

I 5 mom. har i syfte att åstadkomma större tydlighet intagits dels en bestämmelse om, att landstings förvaltningsutskott må till ledamot eller suppleant utse allenast den, som är mantalsskriven i kommun inom vederbörande nämnds verksamhetsområde, dels ock ett uttalande om att bestämmelserna i 12 § 1 mom. taxeringsförordningen skola äga motsvarande tillämpning vid utseende av medlemmar och suppleanter i särskild taxeringsnämnd.

I det remitterade förslaget har i övrigt vidtagits några formella jämkningar.

4 §.

De sakkunniga yttra såsom motivering till detta stadgande följande:

Särskild föreskrift erfordras angående beslutförheten vid sammanträde med särskild taxeringsnämnd. Därvid synes böra krävas att, förutom ordföranden och kronombudet, minst halva antalet av de övriga medlemmarna i nämnden är tillstädes, dock att, där fråga är om dylik nämnd för stad, som ej deltagar i landsting, för beslutförhet bör vara tillräckligt att minst två av de valda ledamöterna äro närvarande; detta överensstämmer med huvudregeln i 87 § taxeringsförordningen. Någon särbestämmelse beträffande Kalmar län har här icke ansetts erforderlig.

Kammarrätten anser, att för beslutförhet vid sammanträde med särskild taxeringsnämnd bör även vad angår stad, som ej deltagar i landsting, krävas närvaro av minst halva antalet valda ledamöter, och yttrar härom följande:

Enligt förslaget i 4 § förutsättes för att särskild taxeringsnämnd för stad, som ej deltagar i landsting, skall vara beslutför, att förutom ordförande och kronombud minst två av de valda ledamöterna skola vara närvarande vid nämndens sammanträde. Detta stadgande överensstämmer med bestämmelsen i 87 § taxeringsförordningen. Då den särskilda nämnden skall handlägga ärenden av mera komplicerad natur, torde det kunna förutsättas, att till ledamöter i sådan nämnd komma att utses personer med större erfarenhet om taxeringsfrågor än ledamöter i taxeringsnämnd i allmänhet besitta. Det kan sålunda vara av värde för taxeringen, att i den särskilda nämndens beslut deltaga så många valda ledamöter som möjligt. *Kammarrätten* får därför förorda, att såsom villkor för beslutförhet för särskild taxeringsnämnd i stad, varom nu är fråga, stadgas, att minst halva antalet av de valda ledamöterna skola vara närvarande.

*Departements-
chefen.*

Beträffande det för beslutförhet erforderliga antalet valda ledamöter i särskild taxeringsnämnd i stad, vilken ej deltagar i landsting, finner jag tillräcklig anledning icke föreligga att avvika från den i 87 § taxeringsförordningen givna huvudregeln. Jag biträder sålunda de sakkunnigas förslag i detta hänseende.

5 och 6 §§.

Såsom motivering till dessa bestämmelser yttra *de sakkunniga* följande:

Nu gällande bestämmelser angående avgivandet av särskild självdeklaration medföra, att vissa större företagare måste avgiva ett betydande antal

sådana. Ett större bankföretag läser således få avgiva över 300 särskilda självdeklarationer årligen, vilka sedan samlas i den mellankommunala prövningsnämnden. Dessa särskilda självdeklarationer torde i allmänhet icke bliva och icke kunna bliva föremål för någon mera ingående behandling. Endast taxeringsnämnden i hemortskommunen torde äga möjlighet härtill.

Då nu taxeringarna av förut angivna skattskyldiga inom varje län sammanföras till en särskild taxeringsnämnd (eller ett par sådana), synes anledning icke förefinnas att kräva, att vederbörande skattskyldiga annat än i undantagsfall skola inom samma län avgiva mera än en deklARATION. Föreskrift härom föreslås skola inflyta i 5 §. Efter anmaning av ordförande i särskild taxeringsnämnd bör emellertid den skattskyldige vara pliktig avgiva särskild självdeklARATION jämväl inom det län, där allmän självdeklARATION avgives, ävensom i flera exemplar. Behov härav kan inträda därest undantagsvis olika särskilda taxeringsnämnder inom ett och samma län skola taxera inkomst för en och samme skattskyldige, vilken bedriver verksamhet inom flera kommuner.

En följd av nu föreslagna bestämmelse skulle emellertid bliva, att deklARATIONERNA från bostadsaktiebolag och bostadsföreningar behandlades centralt av särskild taxeringsnämnd, medan delägarnas deklARATIONER behandlades av lokal nämnd. Emellertid tjäna de uppgifter, som enligt 40 a § taxeringsförordningen skola innehållas i dylikt bolags eller dylik förenings deklARATION, även till kontroll å delägarnas deklARATIONER. För att icke denna kontroll skall omöjliggöras eller i vart fall försvåras, föreslås att bostadsaktiebolag och bostadsförening skola avgiva deklARATION i två exemplar, varav det ena är avsett för vederbörande lokala taxeringsnämnd i den kommun, där bolaget eller föreningen taxeras till kommunal inkomstskatt.

Kammarrätten yttrar angående lydelsen av 5 § 1 mom. i det remitterade förslaget följande:

Frågasätts kan, om icke 5 § 1 mom. bör — i likhet med 28 § andra stycket taxeringsförordningen — förses med ett tillägg angående åliggande för deklARATIONSSKYLDIG, som icke är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt — t. ex. en kommun eller ett hushållningssällskap — att avgiva särskild självdeklARATION, i fall skattskyldighet föreligger till kommunal inkomstskatt.

Med hänsyn till den stora vikten av att klara och lättlästa bestämmelser givas angående plats för avlämnande av deklARATIONER, särskilt med hänsyn till risken för förlust av talerätt vid fel härutinnan, bör måhända 5 § kompletteras med bestämmelser i denna del.

Länsstyrelsen i Malmöhus län ställer sig betänksam till förslaget om avskaffande av särskilda självdeklARATIONER och anför i detta hänseende följande:

Vidkommande deklARATIONSSKYLDIGHETEN enligt 5 § kan länsstyrelsen möjligen förbise någon detalj, men förefaller det, såvitt fråga är om inkomst av rörelse, ganska oförståeligt, vilken uppgift en särskild självdeklARATION i varje annat län än det, där hemortskommunen är belägen, har att fylla, därest enligt bestämmelserna i 6 § allmänna självdeklARATIONEN skall innehålla de uppgifter, som äro erforderliga för taxeringen inom varje kommun eller distrikt. Det motiv, som av de sakkunniga angivits för slopandet av särskilda självdeklARATIONER inom hemortskommunslänet, synes med samma befogenhet kunna återopas, då det gäller särskild självdeklARATION inom annat län.

Man kan för övrigt fråga sig *vilken* särskilda taxeringsnämnd, därest inom länet finnas flera sådana och rörelsen bedrivits inom flera kommuner, skulle handlägga ett dylikt beskattningsärende. Om man går in för att slopa de särskilda självdeklarationerna inom hemortskommunslänet, vilket länsstyrelsen dock icke är beredd att oförbehållsamt tillstyrka, synes man böra taga steget fullt ut och beträffande nu ifrågavarande skattskyldiga helt avskaffa begreppet särskild självdeklaration. Allt dock endast för det fall att det rör sig om förvärvskällan inkomst av rörelse.

Enligt 6 § har för den, som är skattskyldig till kommunal inkomstskatt i flera kommuner eller administrativa distrikt, stadgats åläggande att i den allmänna självdeklarationen upptaga de uppgifter som erfordras för taxeringen inom varje kommun eller distrikt. Dylika uppgifter skulle, enligt vad länsstyrelsen kan förstå, komma att innehålla ungefär detsamma som nu anges i den särskilda självdeklarationen. Behållningen av det föreslagna avskaffandet av den särskilda självdeklarationen bleve under sådana förhållanden i stort sett endast den, att den skattskyldige besparades mödan med utskriffter i flera exemplar.

Sakkunnigas antagande, att de särskilda självdeklarationerna i allmänhet icke bliva och icke kunna bliva föremål för någon mera ingående behandling, torde allenast delvis hålla streck. Länsstyrelsen har nämligen varit i tillfälle konstatera, att i åtskilliga fall taxeringsnämnden i det distrikt, där särskild självdeklaration avlämnats, haft en ganska bestämd uppfattning om den inom dess verksamhetsområde fallande skattepliktiga inkomsten. Av alldeles särskild betydelse torde härvid vara fördelningen av inkomsten kommunerna emellan. Det kan, för den händelse de särskilda självdeklarationerna avskaffas, mycket väl tänkas, att vissa icke helt riktiga förskjutningar kunna äga rum i den interkommunala beskattningen. Följande exempel kan andragas: Ett bolag, vars styrelse har sitt säte i Malmö och vars deklaration följaktligen enligt förslaget skall behandlas i någondera av de två i Malmö stad befintliga aktiebolagsdistrikten, driver rörelse jämväl i annan kommun. Det är under sådana förhållanden ganska förklarligt att taxeringsnämnden i Malmö i första hand tillgodoser denna stads intressen och därför kan vara benägen godtaga en av bolaget föreslagen grund för inkomstens fördelning, även om jämväl annan grund skulle kunna tänkas, vilken gäve andra kommunen större tilldelning.

Länsstyrelsen ställer sig därför ganska betänksam inför förslaget om avskaffandet av särskilda självdeklarationer och lutar mest åt den uppfattningen att desamma böra bibehållas. Detta bör emellertid icke hindra att taxeringen verkställes inom den särskilda taxeringsnämnden, men bör den lokala taxeringsnämnden medgivas rätt att inkomma med de erinringar, den kan finna påkallade.

Länsstyrelsen i Skaraborgs län yttrar:

Även om person- och lokalkännedom i mindre grad erfordras för taxering av juridiska personer än för taxering av enskilda personer, anser länsstyrelsen dock att de lokala taxeringsnämnderna böra under någon form behålla kontakten med taxeringen av ortens juridiska personer. I sådant syfte bör skattskyldig juridisk person förpliktas att avgiva särskild självdeklaration med räkenskapsutdrag, styrelse- och revisionsberättelse inom kommun, där skattskyldighet till kommunal inkomstskatt föreligger; över deklara-tionshandlingarna skulle sedan den lokala taxeringsnämnden vara berättigad att avge yttrande till den särskilda taxeringsnämnden. Även annat förfarings-sätt kan användas för att vinna samma syfte.

Länsstyrelsen i Jönköpings län anför följande:

Den i förslaget 5 § upptagna inskränkningen i deklarationsskyldigheten synes innebära en i princip riktig anordning. Dock vill länsstyrelsen med tanke på en territoriell arbetsfördelning mellan nämnderna i länet förorda, att vad som i förslaget föreslås för län i stället skall gälla för särskild taxeringsnämnds verksamhetsområde.

I 5 § 1 mom. har vidtagits en komplettering av det remitterade förslaget *Departements-*
chefen. såtillvida att där föreskrivits, att deklarationsskyldig, som icke är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, skall avgiva särskild självdeklaration i varje län, inom vilket han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt. Smärre jämkningar av formell natur ha vidare ägt rum i detta mom. i överensstämmelse med uttryckssättet i 28 § taxeringsförordningen.

Vad beträffar den av kammarrätten berörda frågan angående plats för avlämnande av deklaration torde vara uppenbart, att den nu ifrågasatta förordningen icke föranleder ändring av den ort, där taxeringen skall anses äga rum, och att alltså bestämmelserna i 37 § 1 mom. första stycket taxeringsförordningen fortfarande komma att bibehålla sin fulla giltighet. Att i den ifrågasatta förordningen meddela bestämmelser i berörda hänseende finner jag vid sådant förhållande överflödigt.

De av länsstyrelsen i Malmöhus län framförda erinringarna har jag icke funnit vara av beskaffenhet att böra föranleda ändringar i 5 § i sakkunnigförslaget. De bestämmelser, enligt vilka den som drivit rörelse inom flera län har att avlämna självdeklaration i vart och ett av länen, äro föranledda därav att enligt förslaget i vart och ett av dessa taxering av den där bedrivna rörelsen skall äga rum. Därest inom ett av länen finnas flera särskilda taxeringsnämnder och rörelsen bedrivits inom flera kommuner, kan detta föranleda en fördelning av taxeringen nämnderna emellan. Rörelseidkaren anmanas väl då jämlikt 5 § 1 mom. andra stycket att avgiva särskild självdeklaration i erforderligt antal exemplar. — Givetvis får, då vederbörande är skattskyldig i flera kommuner, varje kommuns intresse ifråga om skattskyldighetens fördelning kommunerna emellan icke enligt förslaget tillfälle att göra sig gällande i samma utsträckning som hittills. Olägenheterna härav böra dock icke överskattas.

Att på sätt länsstyrelserna i Malmöhus och Skaraborgs län förordat låta de vanliga taxeringsnämnderna medverka vid den nu ifrågavarande taxeringen finner jag uteslutet. En av det ökade taxeringsarbetet föranledd åtgärd, som skulle innebära ett visst dubbelarbete, bör icke ifrågakomma.

Vad länsstyrelsen i Jönköpings län anfört föranleder mig allenast att hänvisa till bestämmelsen i 5 § 1 mom. andra stycket och de sakkunnigas motivering till detsamma.

6 § i sakkunnigförslaget synes icke ha erhållit en fullt tydlig avfattning. Detta har beaktats vid den inom finansdepartementet vidtagna överarbetningen.

7 §.

De sakkunniga yttra i anslutning till detta stadgande följande:

Den föreslagna bestämmelsen synes erforderlig för att icke den särskilda taxeringsnämnden skall bliva bunden av de i 86 § taxeringsförordningen rörande längdföringen givna specialbestämmelser; närmare bestämmelser rörande längdföringen vid särskild nämnd förutsättas skola meddelas av Kungl. Maj:t med stöd av det i nyssnämnda författningsrum meddelade bemyndigande.

Länsstyrelsen i Kalmar län anför:

I 7 § av det framlagda förslaget till förordning i här ifrågavarande ämne stadgas, att av särskild taxeringsnämnd beslutade taxeringar skola införas i vederbörlig längd, som upprättas särskilt för varje fögderi och särskilt för stad, där magistrat finnes. Då avskrifter av längderna skola tillställas kommunerna, synes det lämpligt, att föreskrift lämnas, att de skattskyldiga, som upptagas i taxeringslängderna för fögderierna, skola sammanföras kommunvis, och att summering av varje sådant avsnitt av längden skall ske.

*Departements-
chefen.*

Såsom framhållits av länsstyrelsen i Kalmar län torde de särskilda taxeringsnämndernas taxeringslängder böra upprättas i särskilda avdelningar för varje kommun. I fögderi skall häradsskrivaren tillstålla å landet ordföranden i kommunalstämman eller i kommunalfullmäktige och i stad kommunalborgmästaren avskrift av taxeringslängderna, i vad kommunen angår. Föreskrifter i nu berörda hänseenden böra emellertid ej intagas i nu ifrågavarande författning utan torde komma att utfärdas av Kungl. Maj:t.

8 §.

Enligt 88 § taxeringsförordningen skola taxeringsnämnderna i länen hava avslutat sina arbeten vid den årliga taxeringen senast den 15 maj och be-
träffande virkestaxeringen senast den 31 maj. För Stockholms stad gäller däremot, att taxeringsnämndernas arbeten skola vara avslutade senast den 15 juni.

I flera yttranden har ifrågasatts en framflyttning av den sålunda för taxeringsarbetets avslutande föreskrivna tiden.

Kammarrätten yttrar:

De sakkunniga synas förutsätta, att de särskilda taxeringsnämnderna i länen skola hava avslutat sina arbeten inom samma tid som nu stadgas för taxeringsnämnderna därstädes. Flertalet av de skattskyldiga, vilkas taxeringar skola handhavas av de särskilda nämnderna, torde i regel äga rätt till och jämväl begagna sig av sådant anstånd med självdeklarations avgivande, varom stadgas i 36 § 1 mom. taxeringsförordningen, det vill säga till den 31 mars och under vissa särskilda förutsättningar efter medgivande av landskamreraren i länet till en senare dag. Det torde sålunda kunna antagas, att de särskilda nämnderna, därest arbetet skall vara avslutat redan den 15 maj, icke få till sitt förfogande för arbetets utförande längre tid än högst sex veckor. Då här i regel blir fråga om mera besvärliga taxeringsfall, synes denna tid knappast vara tillräcklig, om arbetet skall kunna fullgöras på det sätt, som avses enligt det föreliggande förslaget. Visserligen låter det sig göra att inrätta ett flertal särskilda nämnder inom varje län samt att be-

gränsa varje nämnds arbetsuppgifter. Emellertid torde det vara önskvärt, att nämnderna få tillfälle att överblicka ett så stort antal likartade taxeringsfall som möjligt. Ur denna synpunkt torde det dock icke vara lämpligt, att nämndernas uppgifter bliva alltför begränsade.

Det nu anförda finner kammarrätten tala för, att de särskilda nämnderna böra erhålla längre tid för sitt arbete än de lokala taxeringsnämnderna i länen: Då det emellertid är nödvändigt, att en sådan anordning icke för mycket inkräktar på debiteringsförrättarnas arbete, får kammarrätten föreslå, att i författningsförslaget införes en bestämmelse, att de särskilda nämnderna skola hava avslutat sitt arbete senast den 31 maj. En föreskrift härom erfordrar jämväl en särskild bestämmelse om ändrad tid i fråga om ordförandens skyldighet att efter taxeringsarbetets avslutande översända de i 91 § taxeringsförordningen omförmälda handlingar till vederbörande myndighet. Där emot synes det kammarrätten icke vara erforderligt, att i följd av ovannämnda förslag ändring vidtages i fråga om tiden för besvärs anförande över särskild taxeringsnämnds beslut.

Länsstyrelsen i Kalmar län ifrågasätter en framflyttning av tiden för taxeringsarbetets avslutande till den 1 juni för de särskilda taxeringsnämnderna.

Länsstyrelserna i Kristianstads och Västernorrlands län föreslå en utsträckning av denna tid till den 15 juni.

Taxeringsnämndsordförandenas riksförbund ifrågasätter om icke arbetet i de särskilda nämnderna borde kunna fortgå till den 15 juni eller åtminstone till den 31 maj.

Såsom i de nyss återgivna yttrandena framhållits torde det kunna befaras, att — särskilt på grund av rätten till anstånd med avlämnande av självdeklaration — den tid för granskning, som står de särskilda taxeringsnämnderna till buds, kommer att bliva alltför kort. Enligt min mening torde fördenskull vara önskvärt, att åtgärder vidtagas för att i möjligaste mån söka avhjälpa detta. Emellertid måste här beaktas, att en framflyttning av tiden för taxeringsarbetets avslutande kan få menlig inverkan på debiteringsarbetets fortgång. Med hänsyn härtill är jag för närvarande icke beredd att förorda någon generell framflyttning av tiden för taxeringsarbetets avslutande beträffande de särskilda nämnderna. En framkomlig väg synes där emot vara att giva ett bemyndigande för länsstyrelsen att, utan hinder av vad i 88 § taxeringsförordningen föreskrivits, i särskilda fall medgiva utsträckning av den tid, inom vilken taxeringsnämndens arbete skall vara avslutat, dock ej till senare tidpunkt än den 31 maj. Ett stadgande av sådant innehåll har fördenskull intagits i förslaget såsom 8 §, vilket medför, att 8 § i det remitterade förslaget motsvaras av 9 § i det nu framlagda förslaget.

I 8 § sistnämnda förslag har jämväl, i anslutning till vad kammarrätten därutinnan framhållit, införts en bestämmelse om viss utsträckning av den i 91 § 1 mom. taxeringsförordningen stadgade tiden för insändande av de i samma moment angivna handlingarna.

9 §.

Såsom nyss nämnts motsvaras denna paragraf av 8 § i det remitterade förslaget.

*Departement-
chefen.*

Beträffande sistnämnda paragraf anföra *de sakkunniga*:

Särskilda bestämmelser erfordras tydligen rörande ersättning för resekostnad m. m. beträffande ledamöterna i särskild taxeringsnämnd. De föreslagna bestämmelserna anknyta till stadgandena i 146 § 1 mom. och 145 § 8 mom. taxeringsförordningen.

Statskontoret ifrågasätter, om icke föreskrifterna i 8 § andra stycket i det remitterade förslaget borde utformas i närmare anslutning till stadgandet i 146 § 1 mom. andra stycket taxeringsförordningen ävensom huruvida av nämnda förslag tillräckligt tydligt framginge, att bestämmelserna i 145 § taxeringsförordningen skulle vara tillämpliga beträffande de särskilda taxeringsnämndernas ordförande och ledamöter.

Kammarrätten yttrar:

I 145 § 8 mom. taxeringsförordningen stadgas, att för däri omförmälda fall vederbörande äger uppbära i arvode 12 kronor för dag, om personen är bosatt å sammanträdesorten, och 16 kronor för dag, om han ej är bosatt å nämnda ort. De sakkunniga föreslå i 8 § andra stycket, att av landstingsförvaltningsutskott vald ledamot i särskild taxeringsnämnd skall äga åtnjuta i arvode 10 respektive 15 kronor för dag. Med hänsyn till angelägenheten av, att till ledamöter i sådan nämnd erhållas personer, som äro väl skickade för uppdraget, och då det ej får anses uteslutet, att deras nödvändiga kostnader för fullgörande av uppdraget kunna bliva vida större än den föreslagna dagsersättningen, ifrågasätter kammarrätten, huruvida icke nämnda ersättning i förevarande fall bör bestämmas till högre belopp än enligt förslaget. I varje fall synes rimligt, att arvodet icke fastställes till lägre belopp än som stadgas i förenämnda 145 § 8 mom.

Länsstyrelsen i Skarabargs län anför:

Den föreslagna ersättningen till ledamöterna i särskild taxeringsnämnd synes vara för låg. Rese- och traktamentsersättning bör utgå enligt rese- och traktamentsklass II C i allmänna resereglementet, varjämte särskilt arvode bör utgå för sammanträden under dygn, då resa ej ägt rum, med 12 kronor till ledamot, bosatt i sammanträdesorten, samt med 20 kronor till ledamot, som ej är bosatt å sammanträdesorten. Visserligen bör ersättningen icke skäligt bestämmas högre än motsvarande ersättningar för länsprövningsnämndens ledamöter, men en förhöjning av nuvarande ersättningar till länsprövningsnämndens ledamöter bör också vidtagas med hänsyn till uppdragens betydelse och de stegrade levnadskostnaderna.

Även *länsstyrelsen i Värmlands län* finner den i det remitterade förslaget angivna ersättningen till den särskilda taxeringsnämndens ledamöter för låg. Ledamöterna borde åtminstone få uppbära samma belopp, som upptagas i 145 § taxeringsförordningen. Att begära ekonomiska uppoffringar av ledamöterna vore icke välbetänt.

*Departements-
chefen.*

De i yttrandena framställda erinringarna mot de i det remitterade förslaget angivna ersättningarna till de av landstings förvaltningsutskott valda ledamöterna i särskild taxeringsnämnd synas vara befogade. Enligt min mening bör arvodet till sådana ledamöter för dygn, varunder sammanträde ägt rum, bestämmas till samma belopp, som skola utgå enligt 145 § 8 mom. taxeringsförordningen. Jag har fördenskull vidtagit den ändringen i det re-

mitterade förslaget, att arvodet för dygn, varunder sammanträde ägt rum, satts till 12 kronor för ledamot, som är bosatt å sammanträdesorten, och till 16 kronor för annan ledamot.

I första stycket i förevarande paragraf har det i sakkunnigförslaget på två ställen förekommande ordet »kommun» utbytt mot »stadsfullmäktige», respektive »stad». Att ordet »kommun» använts i sakkunnigförslaget torde ha berott på den däri intagna övergångsbestämmelsen. En sådan nämnd, som avses i övergångsbestämmelsen, läser emellertid icke kunna betraktas såsom särskild taxeringsnämnd enligt den nu föreslagna förordningen.

Ö v e r g å n g s b e s t ä m m e l s e m. m.

De sakkunniga anföra i sin motivering beträffande övergångsbestämmelsen följande:

Därest vid förordningens ikraftträdande nämnder för taxering av ifrågasvarande skattskyldiga redan finnas utsedda inom viss kommun, bör länsstyrelsen icke vara skyldig att föranstalta om ändring härav. En förutsättning för detta medgivande bör dock vara, att dylik nämnd *allenast* för taxering av en eller flera *grupper* av ifrågavarande skattskyldiga.

De sakkunniga ha vidare erinrat om att i anledning av den föreslagna förordningen bleve erforderligt att utfärda vissa föreskrifter i administrativ väg och därutinnan framhållit följande:

Åtskilliga föreskrifter utöver de ovan föreslagna erfordras givetvis, bl. a., såsom nyss erinrats, rörande längdföringen inom särskild taxeringsnämnd. I överensstämmelse med vad hittills tillämpats torde dessa föreskrifter böra utfärdas av Kungl. Maj:t. Särskild bestämmelse rörande Kungl. Maj:ts befogenhet i sådant hänseende har icke ansetts erforderlig, enär taxeringsförordningen i särskilda paragrafer innehåller föreskrifter härom. Jämlikt ingressen till den föreslagna förordningen bliva taxeringsförordningens föreskrifter i berörda hänseende tillämpliga även i nu förevarande fall.

Vad de sakkunniga sålunda anfört föranleder icke någon erinran från min *Departements-*
sida. *chefen.*

Föredragande departementschefen hemställer härefter, att det i enlighet med vad sålunda anförts inom finansdepartementet överarbetade förslaget till förordning med särskilda bestämmelser rörande taxeringsförfarandet år 1942 måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdade hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Lennart Hammarskiöld.

Bihang.

F ö r s l a g
till
**förordning med särskilda bestämmelser rörande taxerings-
förfarandet år 1942.**

Kungl. Maj:t — — — förordna, att vid 1942 års taxering — utöver vad i taxeringsförordningen och eljest tillämpliga författningar rörande taxeringen finnes stadgat samt utan hinder av vad i desamma finnes stridande mot vad nedan sägs — följande bestämmelser skola lända till efterrättelse:

1 §.

Beskattningsnämnder vid 1942 års taxering äro i första instans, jämte de i 3 § 2 mom. taxeringsförordningen omförmälda taxeringsnämnderna, *särskilda taxeringsnämnder*, en eller flera inom varje län.

Särskild taxeringsnämnd skall handhava taxeringen till kommunal inkomstskatt enligt kommunalskattelagen samt till beskattning enligt förordningarna om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, om särskild skatt å förmögenhet, om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar och om allmän omsättningsskatt av samtliga skattskyldiga inom länet, vilka skola upptagas i avdelningarna B och C av inkomstlängden, nämligen skattskyldiga, som icke äro fysiska personer, oskifta dödsbon eller familjestiftelser.

Det ankommer å länsstyrelsen att bestämma antalet särskilda taxeringsnämnder inom länet samt att, därest mer än en sådan nämnd tillsättes, fördela arbetsuppgifterna dem emellan. För stad, som ej deltagar i landsting, skall dock alltid utses en eller flera särskilda taxeringsnämnder för taxering av sådana nu omförmälda skattskyldiga, för vilka staden är beskattningssort.

2 §.

Vad i taxeringsförordningen och eljest tillämpliga författningar rörande taxeringen är stadgat om taxeringsnämnd skall äga motsvarande tillämpning å särskild taxeringsnämnd, där icke avvikande bestämmelser meddelas i denna förordning.

3 §.

1 mom. De särskilda taxeringsnämnderna skola utses före utgången av januari månad år 1942.

2 mom. Särskild taxeringsnämnd består av ordförande och ledamöter.

3 mom. Länsstyrelsen förordnar dels ordförande i särskild taxeringsnämnd och dels en person att i egenskap av kronoombud vara ledamot i nämnden.

4 mom. Därjämte skola ledamöter i särskild taxeringsnämnd ävensom suppleanter, en för varje ledamot, väljas, i stad, som ej deltagar i landsting, av stadsfullmäktige, samt eljest av vederbörande landstings förvaltningsutskott, dock att i Kalmar län vartdera landstingets förvaltningsutskott väljer halva antalet ledamöter och suppleanter. Antalet här avsedda ledamöter i särskild taxeringsnämnd skall utgöra åtta, därest desamma utses av landstings förvaltningsutskott, men eljest minst tre, högst åtta.

5 mom. Till medlemmar och suppleanter i särskild taxeringsnämnd skola utses personer, som kunna antagas besitta särskild insikt och erfarenhet i de taxeringsfrågor, som ankomma å dylik nämnds handläggning, varjämte, såvitt möjligt, bör tillses att kännedom om landstingsområdets olika delar kommer att förefinnas inom nämnd, till vilken ledamöter utses av landstings förvaltningsutskott.

4 §.

Såvitt ej annat föränledes av vad i 111 § 1 mom. taxeringsförordningen stadgas, må beslut icke fattas av särskild taxeringsnämnd, därest icke närvarande äro ordföranden, kronoombudet och minst fyra av de valda ledamöterna, eller, där fråga är om dylik nämnd för stad, som ej deltagar i landsting, minst två av de valda ledamöterna.

5 §.

1 mom. Skattskyldig, som taxeras i särskild taxeringsnämnd, skall avgiva *allmän självdeklaration* inom det län, där han är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet. Sådan skattskyldig skall därjämte avgiva *särskild självdeklaration* i varje annat län, inom vilket han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt, men är däremot icke pliktig att avgiva särskild självdeklaration inom kommun, där han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt.

Särskild självdeklaration skall dock i fall av behov efter anmaning av ordförande i särskild taxeringsnämnd avgivas jämväl inom det län, där allmän självdeklaration avgives, ävensom i flera exemplar.

2 mom. Självdeklaration, som det åligger bostadsförening eller bostadsaktiebolag att avgiva, skall avlämnas i två exemplar, av vilka det ena är avsett för den särskilda taxeringsnämnd, som har att taxera föreningen eller bolaget, och det andra för vederbörande taxeringsnämnd i den kommun, som är beskattningsort för föreningen eller bolaget.

6 §.

Den, som är skattskyldig till kommunal inkomstskatt i flera kommuner eller administrativa distrikt, skall i den allmänna självdeklarationen liksom,

i förekommande fall, i den särskilda självdeklarationen upptaga de uppgifter, som erfordras för taxeringen inom varje kommun eller distrikt.

7 §.

Av särskild taxeringsnämnd beslutade taxeringar skola införas i vederbörlig längd, som upprättas för varje fögderi samt för stad, där magistrat finnes.

8 §.

Av kommun valda ledamöter i särskild taxeringsnämnd äga, därest sådant beslutas av vederbörande kommun, åtnjuta ersättning enligt i 146 § 1 mom. taxeringsförordningen angivna grunder.

Av landstings förvaltningsutskott valda ledamöter i särskild taxeringsnämnd äga att av landstingets medel för deltagande i nämndens sammanträde åtnjuta dels resekostnadsersättning enligt reseklass II i allmänna resereglementet, dels arvode med belopp, som för dygn, varunder sammanträde ägt rum, utgör tio kronor, om de äro bosatta å sammanträdesorten, och femton kronor, om de ej äro bosatta å sammanträdesorten, samt för dygn, varunder sammanträde ej ägt rum, motsvarar traktamentsersättning enligt traktamentsklass D i allmänna resereglementet.

Övergångsbestämmelse.

Denna förordning träder omedelbart i kraft.

Har inom kommun vid denna förordnings ikraftträdande redan utsetts nämnd för taxering av allenast en eller flera grupper skattskyldiga, som skola upptagas i avdelningarna B och C av inkomstlängden, vare länsstyrelsen icke skyldig att på grund av vad ovan stadgats föranstalta om annan ordning för taxeringen av sagda skattskyldiga.